

Sygn. akt I CSK 613/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. obecnie
P. spółki akcyjnej w S.

przeciwko Powiatowi G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 kwietnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

1). odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2). zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 3 lutego 2021 r. po rozpoznaniu sprawy z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w z siedzibą w S. przeciwko Powiatowi G. o zapłatę na skutek apelacji strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 25 września 2019 r. oddalił apelację oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sadu Apelacyjnego w (...) wniosła Powódka, zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego

rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za obie instancje oraz o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za I i II instancję.

Skarżąca oparła skargę kasacyjną na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 322 k.p.c. oraz art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c., a także naruszenia prawa materialnego, tj. art. 415 k.c. w zw. z art. 416 k.c. oraz art. 69-82 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r., poz. 633). W ocenie Skarżącej wnioskującej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w sprawie występują istotne zagadnienia prawne.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania oraz o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. np. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 marca 2010 r., sygn. akt II UK 363/09; 12 marca 2010 r., sygn. akt II UK 400/09).

Według utrwalonego stanowiska judykatury, powołanie się na przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania określonego problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Nie jest natomiast wystarczające powołanie ogólnej tezy i wskazanie, iż stanowi ona argument za istnieniem wątpliwości interpretacyjnych. W niniejszej sprawie Skarżąca nie określiła, w jakim zakresie ustalenia i oceny w nich zawarte mogą stanowić argumentację w rozpoznawanej sprawie ani nie wskazała argumentacji prawniczej, która wspierałaby możliwe rozbieżne kierunki interpretacyjne. Przypomnieć należy, że interes publiczny, którego urzeczywistnieniu służy w szczególności skarga kasacyjna, wymaga, aby proponowane istotne zagadnienie odnosiło się zarówno do okoliczności rozpoznawanej sprawy, jak i spraw podobnych. To zaś wymaga argumentacji, która nie stanowi wyłącznie próby polemiki z motywami i stanowiskiem Sądu *ad quem* w rozpoznawanej sprawie czy też z poglądami wyrażanymi we wcześniejszym orzecnictwie lub piśmiennictwie. Istotne zagadnienie prawne nie może być sformułowane w sposób kazuistyczny, tj. zawierając tezę odnoszącą się do okoliczności faktycznych konkretnej sprawy (w niniejszej sprawie ujęto to w sformułowaniu o przekształceniu podmiotu „w terminie niepełnego miesiąca

kalendarzowego od wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym”), w postaci określonej tezy (zamiast wskazania możliwych rozbieżnych kierunków interpretacyjnych), i zasadniczo nie powinno być ujęte warunkowo – tj. pod warunkiem uznania za prawidłowe jednego stanowiska ma być rozpoznane zagadnienie kolejne.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezszkolenia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982. Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej

powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę, zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201).